

Artikel

Evidence-based policing: Een samenspel van politiepraktijk en politiewetenschap

Cahiers Politiestudies
Jaargang 2024-4, nr. 73
p. 73-82
© Gompel&Svacina
ISBN 978-94-6371-538-6

Mieke Struik¹, Valérie Peeck², Vana Hutter³ en Stijn Ruiter⁴

Bij evidence-based policing (EBP) wordt bij het nemen van beslissingen gebruik gemaakt van onderzoek en wetenschappelijke kennis. EBP kan bijdragen aan innovatie en kwaliteit in de politiepraktijk. Deze bijdrage zoomt met name in op interventieonderzoek, waarbij politieprofessionals en politiewetenschappers samenwerken om problemen te identificeren en alternatieve interventies te verkennen en te evalueren. We introduceren “EMMIE”, een raamwerk dat helpt bij het structureren van bewijs voor politie-interventies. EMMIE staat voor Effect, Mechanism, Moderators, Implementation, en Economics. Dit raamwerk biedt een systematische manier om alle relevante aspecten van een interventie te evalueren en helpt bij het nemen van weloverwogen beslissingen. Hoewel EBP tijdrovend of ingewikkeld kan lijken, vergroot het de kans op succesvolle interventies en helpt het voorkomen dat beslissingen worden gebaseerd op ongefundeerde aannames of routine. Het vraagt om een goed samenspel tussen wetenschap en praktijk. In deze bijdrage beantwoorden we de vragen hoe de evidentie die nodig is voor EBP gevormd en samengevat kan worden, en wat dat vraagt van politieprofessionals en onderzoekers.

Inleiding

Op alle niveaus van de politieorganisatie worden voortdurend beslissingen genomen. Denk bijvoorbeeld aan de wijkagente die moet beslissen welke interventie zij inzet bij huiselijk geweld, een taskforce die moet beslissen hoe ze ondermijning willen gaan bestrijden en het management dat moet besluiten over de aanschaf van een nieuw uniform voor de ME. Politiemensen zijn veelal probleemoplossers: ze weten

¹ Mieke Struik is lid van de Politie Nederland.

² Valérie Peeck is lid van de Politie Nederland.

³ Vana Hutter is verbonden aan het Nederlands Studiecentrum Criminaliteit en Rechtshandhaving (NSCR) en de Vrije Universiteit Amsterdam.

⁴ Stijn Ruiter is verbonden aan het Nederlands Studiecentrum Criminaliteit en Rechtshandhaving (NSCR), Vrije Universiteit Amsterdam.

van aanpakken en willen graag direct aan de slag. Beslissingen worden in de praktijk veelal bepaald door routine, persoonlijke ervaring of intuïtie. Bekendheid met een aanpak of strategie en ervaren succes in eerdere situaties is hier vaak een sterkere leidraad dan de vraag welke strategie nu het beste bij dit probleem past en of andere strategieën wellicht nog effectiever zouden zijn. Een evidence-based keuze, waarbij gebruik gemaakt wordt van wetenschappelijk onderzoek, kan ervoor zorgen dat er ook andere, mogelijk effectievere strategieën overwogen worden. Dit gebruikmaken van wetenschappelijke kennis is de kern van *evidence-based policing* (EBP) en het draagt daarmee bij aan innovatie en een steeds beter functionerende politie.

In deze bijdrage bespreken we hoe EBP (Sherman 1998, Lum and Koper 2017, Cordner 2020, Cowan 2023, Ratcliffe 2023, Weisburd, Jonathan-Zamir et al. 2023) kan bijdragen om tot geïnformeerde beslissingen te komen, we illustreren hoe EBP met de introductie van het EMMIE raamwerk (Johnson, Tilley et al. 2015, Thornton, Sidebottom et al. 2019, Tompson, Belur et al. 2020) is verrijkt met inzichten uit de *realistic evaluation* traditie (Pawson and Tilley 1997), en we gaan in op wat EBP vraagt van zowel politieprofessionals als politiewetenschappers.

Evidence based policing (EBP)

Evidence-based werken is een mondiale, domein overstijgende beweging. Professionals die evidence-based werken maken bij het nemen van beslissingen en in hun handelen zorgvuldig, expliciet en deskundig gebruik van het best beschikbare bewijs⁵. Net als bij evidence-based werken in andere domeinen (bijvoorbeeld in de gezondheidszorg, jeugdzorg en human resource management) neemt EBP als vertrekpunt dat beslissingen in politiewerk zoveel mogelijk gebaseerd moeten zijn op een stevige empirische onderbouwing.

Het Britse *College of Policing* beschrijft twee typen onderzoek die elk op een andere manier bijdragen aan EBP (UK College of Policing 2024). Het eerste type onderzoek geeft een beter inzicht in de problemen of fenomenen zelf. Dit soort onderzoek is voornamelijk gericht op het beschrijven van de aard en omvang van problemen en het identificeren van mogelijke oorzaken. Het tweede type onderzoek gaat na wat het effect is van een bepaalde politie interventie of aanpak. Dit betreft evaluatieonderzoek, gericht op de vraag of een (beoogd) effect is opgetreden dankzij een bepaalde aanpak van de politie. Zonder dat we hier een uitgebreide inventarisatie van hebben gemaakt, durven we hier de stelling wel aan dat er in de lage landen relatief veel en goed onderzoek van het eerste type wordt verricht (zowel binnen de politie als door wetenschappers) terwijl het gedegen evaluatieonderzoek naar politie interventies nog in de kinderschoenen staat. In deze bijdrage zoomen we daarom verder in op interventies en evaluatieonderzoek en richten we ons dus op de rol van EBP bij het beslissen over interventies.

Interventie- en evaluatieonderzoek is bij uitstek een samenspel tussen politiepraktijk en politiewetenschap. In elke fase van dergelijk onderzoek vervullen politieprofessionals en onderzoekers ieder belangrijke rollen (zie tabel 1).

⁵ De term 'bewijs' verwijst hier niet naar bewijs zoals we dat kennen uit opsporingsonderzoeken. In de context van evidence-based policing gaat het over onderzoek of wetenschappelijk bewijs.

Tabel 1. De rollen die politie professionals en onderzoekers vervullen in verschillende fases van interventie- en evaluatieonderzoek.

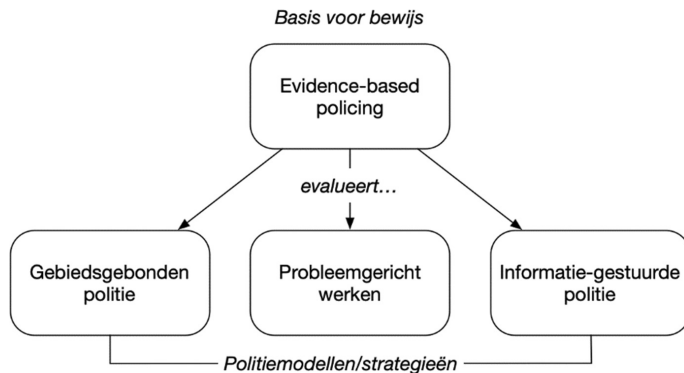
Samenwerking bij interventie- en evaluatieonderzoek		
	Professionals	Onderzoekers
Probleem identificatie	Grootte van het probleem, wat is al bekend in de praktijk en de wetenschap, welke aanvullende informatie is nodig?	
	Wat gebeurt er nu al?	Wat is elders al geprobeerd?
Besluit over interventie	Praktische implicaties (haalbaarheid)	Ontwerp het zo dat het gedegen kan worden geëvalueerd: valide en betrouwbare metingen, voor-/nameting, controlegroep
	Bereidheid om extra stap te zetten	Pragmatisme
Implementatie	Operationele verantwoordelijkheid	Goede documentatie
Evaluatie – Analyse		Onafhankelijkheid
Evaluatie – Interpretatie	Wat betekent het?	

Omwille van de duidelijkheid maken we hier een vrij scherp onderscheid tussen politieprofessionals en onderzoekers, maar er zijn uiteraard vele vormen denkbaar waarin het onderscheid niet zo zwart wit is, politieprofessionals die de rol van onderzoeker (mede) vervullen of onderzoekers die ook politieprofessional zijn en alles daar tussenin. Normaal gesproken start interventie- en evaluatieonderzoek met de constatering van een probleem of uitdaging waarvoor huidige interventies niet volstaan. Deze constatering kan zowel uit de politiepraktijk komen, als vanuit de wetenschap, bijvoorbeeld uit het eerdergenoemde onderzoek naar de aard en omvang van specifieke problemen. In een ideale wereld trekken politieprofessionals en onderzoekers al bij de definiëring van een probleem samen op om reeds bestaande kennis uit de praktijk en de wetenschap samen te brengen en de onderzoeksvragen helder te krijgen.

Een logisch vervolg op de constatering van het probleem waarvoor de huidige praktijk niet volstaat, is het exploreren van alternatieven. Daarbij hebben politieprofessionals het beste zicht op wat er in de praktijk gebeurt of al is uitgeprobeerd, en hebben onderzoekers over het algemeen het beste zicht op wat er in andere contexten al is gedaan en wat er uit onderzoek bekend is over alternatieven die overwogen kunnen worden. Als er alternatieven zijn die het uitproberen waard lijken, zullen er één of meerdere alternatieven worden gekozen om uit te gaan proberen en te evalueren. Politieprofessionals brengen daarbij kennis in over de praktische implicaties (wat is er nodig, wat is haalbaar, welke situaties lenen zich met name hiervoor, etc.) en onderzoekers zullen in deze fase sturen op een goed onderzoeksdesign. Over dat design later meer, maar te denken valt aan betrouwbare en valide uitkomstmaten (die ook haalbaar zijn in de praktijk), een tijdige nulmeting en iets van een controlegroep of conditie om de interventie mee te vergelijken. Dit zijn zaken die in de praktijk makkelijk sneuvelen omdat ze net wat meer moeite vragen dan de uitrol van de interventie alleen, maar voor een gedegen evaluatie onontbeerlijk zijn. In het samenspel moeten politieprofessionals bereid zijn een stapje extra te zetten en het design te volgen of te faciliteren en onderzoekers moeten in staat zijn pragmatisch te kunnen denken om de hoogst haalbare,

maar niet altijd perfecte, experimentele controle in het onderzoek te bereiken. In de uitvoering van de interventie zullen de politieprofessionals met name aan zet zijn, en kan de taak van de onderzoeker zijn om te zorgen dat de uitvoering goed gedocumenteerd wordt. De analyse van wat de interventie heeft opgeleverd is het vak van de onderzoeker, die daarvoor informatie die in of door de politiepraktijk is verzameld gebruikt. Hoewel dit ook al speelt in eerdere fasen, is het belangrijk met name hier de onafhankelijke rol van de onderzoeker te benadrukken. De analyse kan immers positieve, neutrale of negatieve resultaten laten zien. Bij te grote betrokkenheid bestaat het risico dat onwelgevallige resultaten minder aandacht krijgen dan de succesverhalen, terwijl je juist ook veel kunt leren van wat niet, of zelfs averechts, werkt. De interpretatie van de resultaten van de analyse is in een ideale wereld een gezamenlijke taak van politieprofessionals en onderzoekers, die samen betekenis geven aan de uitkomsten van het onderzoek en conclusies trekken die zowel wetenschappelijk robuust zijn, als praktisch betekenisvol.

EBP is niet het zoveelste nieuwe politiemodel of weer een nieuwe politiestrategie. Het biedt juist een (evaluatieve) aanvulling op bestaande politiestrategieën en helpt bij het maken van beslissingen voor de juiste politieaanpak, zoals de op Ratcliffe (2023:7) gebaseerde Figuur 1 illustreert. Het is daarmee een manier om politiewerk ‘bewezen werkzaam’ te maken (De Wree, Devroe et al. 2010).

Figuur 1. EBP als evaluatiefkader

De hamvraag bij interventies is uiteraard: werkt het? Over het algemeen wordt bij evidence-based werken experimenteel onderzoek (met name *randomized controlled trials*, zogenoemde RCT's) gezien als de goudstandaard om effecten van interventies aan te tonen. Bij experimenteel onderzoek wordt gebruik gemaakt van een experimentele groep waarbij de te evalueren interventie wordt toegepast en een controlegroep waarbij de interventie niet, of een andere interventie, wordt toegepast. Idealiter zijn de beide groepen volledig vergelijkbaar en is het enige verschil dus de interventie. Om dat zo goed mogelijk te borgen worden bij RCT's de experimentele groep en de controlegroep volledig random gevormd, dus zonder dat er een bepaald criterium (bijvoorbeeld bewoners uit specifieke wijken of agenten van bepaalde teams) leidend is bij de indeling van de experimentele en controlegroep. Natuurlijk moeten we ernaar streven politie interventies zo goed mogelijk te evalueren en de RCT biedt de meeste zekerheid dat

een verandering ook daadwerkelijk aan de interventie is toe te schrijven, maar vaak zal een volledige randomisatie waar een interventie wel, en waar niet, wordt ingezet niet goed mogelijk zijn. De organisatie en afbakening van een interventie is nu eenmaal praktisch makkelijker en haalbaarder als er wel gekozen wordt voor welke wijken wel en niet, of welke teams wel of niet. Ook als randomisatie niet mogelijk blijkt, dan zijn echter het gebruik van een goed gekozen vergelijkingsgroep en voor- en nametingen voor een degelijke evaluatie enorm belangrijk. RCT's zijn zeker nastrevenswaardig, maar EBP zal binnen de politie vooral praktisch moeten worden ingestoken. Vaak zal goud niet haalbaar zijn, maar dan zijn zilver en brons nog altijd te prefereren boven roestig ijzer. Controlegroepen die helemaal vergelijkbaar zijn met de experimentele groepen kunnen in de praktijk lastig te vormen zijn, maar door kritisch na te gaan welke factoren (bijvoorbeeld gemiddelde sociaaleconomische status in wijken, of verdeling van gender en ervaring in teams) mogelijk een rol spelen bij het effect van de interventie, en te zorgen dat de groepen in ieder geval op die factoren vergelijkbaar zijn wordt de vergelijking al zuiverder. Er zijn ook allerlei statistische methoden (zoals difference-in-difference, synthetic controls, propensity score matching, instrumental variables en regression discontinuity) om niet-random geselecteerde controlegroepen toch zoveel mogelijk vergelijkbaar te maken aan de experimentele groep, waarmee effecten van de interventie zo goed mogelijk kunnen worden geschat.

Evidence-based werken binnen de politie is gebaat bij een realistische afweging van de onderzoeksmogelijkheden op basis van beschikbare data, kennis en middelen om tot een zo goed mogelijke evaluatie te komen. Ratcliffe stelt niet voor niets dat de politie al met EBP bezig is wanneer ze hun nieuwe aanpak in een bepaald gebied vergelijken met een controle gebied waar de aanpak niet werd ingezet⁶ of wanneer ze de literatuur bijhouden en het toepassen in hun werk (Cowan 2023:11). Besluiten kunnen worden genomen op basis van de best beschikbare kennis die dan voorhanden is en gegeven de tijd die beschikbaar is om de informatie te verzamelen. Het gaat bij EBP niet om de perfecte beslissing, maar om een beslissing die zo goed als mogelijk gefundeerd is op het beschikbare bewijs, op een empirische basis die de conclusies goed ondersteunt.

De politiepraktijk vereist vaak een snelle oplossing, en men kan zich de luxe van arbeidsintensief wetenschappelijk onderzoek meestal niet veroorloven. Evidence-based werken kan door politiemensen dan ook als tijdrovend en ingewikkeld worden ervaren. Maar men kan zich hierbij afvragen wat uiteindelijk efficiënter is: capaciteit spenderen aan goed doordachte en geëvalueerde interventies met een zo hoog mogelijke kans op succes, of dat niet doen en achteraf tot de slotsom komen dat het niet, of zelfs averechts, heeft gewerkt. Of, erger nog, veranderingen doorvoeren waarvan überhaupt niet nagegaan wordt wat het effect is en die daarmee klakkeloos de nieuwe praktijk worden. EBP biedt een evaluatief kader waarmee de kans op gewenste resultaten (en het uitblijven van ongewenste resultaten) gemaximaliseerd wordt. EBP biedt een manier om zo zeker mogelijk te zijn dat er een causaal verband bestaat tussen het inzetten van een interventie of aanpak en het behaalde effect en de valkuil te vermijden om een correlatie voor een causaal verband aan te zien. Dat risico ligt bijvoorbeeld op de loer wanneer dalende criminaliteitscijfers worden opgevat als een aanwijzing dat een strategie succesvol is geweest. Dalende criminaliteitscijfers zijn op zichzelf geen bewijs: de daling kan het

⁶ Ratcliffe biedt ook heel handzame tools om politie professionals te ondersteunen bij veel eenvoudiger evaluatiestudies met een voor- en nameting in een experimentele en een controlegebied. Zie bijvoorbeeld: <https://www.reducingcrime.com/abc-spreadsheet>

gevolg zijn van een bepaalde interventie of aanpak, maar kan ook veroorzaakt zijn door een externe factor die tegelijkertijd met de interventie van invloed was. De evaluatie van de Top600-aanpak geeft hiervan een mooi voorbeeld (Beijersbergen, Tollenaar et al. 2023). Hoewel de recidive onder de veelplegers in de Top600 dalende cijfers liet zien, bleek uit een analyse van een controlegroep (veelplegers die ook aan de criteria van de Top600 voldeden maar niet in de aanpak werden opgenomen) dat ook binnen deze groep sprake was van dalende recidivecijfers. Hoewel de Top600-aanpak, op basis van de recidivecijfers bij de nameting, vergeleken met de voormeting, dus op het eerste gezicht succesvol leek, is het effect van de Top600 na vergelijking met de controlegroep niet langer evident. Dit soort evaluaties geeft aanleiding om de Top600-aanpak nader onder de loep te nemen en mogelijk te herzien. Het vraagt om een pas op de plaats en de beantwoording van belangrijke vragen: Wat zijn de veronderstelde werkzame elementen van de aanpak en welke aspecten kunnen verbeterd of gestopt worden?

Evaluatieonderzoek kan inzicht geven of beoogde effecten bereikt worden. Voor een goed onderbouwde beslissing over het wel of niet toepassen of uitrollen van de interventie is het echter niet de enige vraag die beantwoord moet worden. Men zal zich (als het goed is) ook afvragen *hoe* de interventie werkt, voor wie of voor welke omstandigheden, wat er nodig is om de interventie succesvol toe te passen en wat dat dan kost aan capaciteit, tijd of geld. Om het voorbeeld van het nieuwe ME-uniform aan te halen, men zal zich hierbij niet alleen afvragen of het ME uniform leidt tot effectievere inzet van de ME, maar ook hoe dat dan werkt: Zijn er minder blessures? Is de non-verbale communicatie met opponenten en teamleden beter door de beweegmogelijkheden van het uniform? Kan men zich sneller verplaatsen? Daarnaast zal men willen nagaan in welke situaties het uniform vooral bijdraagt aan de effectiviteit: Bij snellere verplaatsingen of juist in statisch werk? In warme of koude omstandigheden? Voor mannen of vrouwen? Ook zal men een kostenplaatje willen hebben en na willen gaan wat er nodig is om het nieuwe uniform eventueel in te kopen en te zorgen dat iedereen daarmee passend uitgerust wordt.

Een kader dat in evaluatieonderzoek en bij het nemen van beslissingen helpt om de juiste vragen te stellen is het EMMIE raamwerk. De letters EMMIE staan voor Effect, Mechanisme, Moderators, Implementatie en Economische kosten en dit raamwerk beschrijft hoe het ideale bewijs er voor beslissers uit zou moeten zien. Het EMMIE raamwerk biedt, als structuur voor beschikbare evidentie, politiepraktijk en politiewetenschap houvast bij het toepassen van EBP en het zorgen voor doorwerking en implementatie van wetenschappelijke kennis.

EMMIE nader toegelicht

Voor beslissingen over interventies is het van belang om te weten of ze daadwerkelijk het gewenste effect hebben, maar voor politieprofessionals en beleidsmakers zijn naast deze *'what works'*-vraag andere vragen vaak zeker zo belangrijk. Om die reden is het op de *realistic evaluation* methode (Pawson and Tilley 1997) gebaseerde EMMIE raamwerk geïntroduceerd, oorspronkelijk om in systematische overzichtsstudies over criminaliteitsinterventies de kwaliteit en dekking van het bewijsmateriaal in kaart te brengen. Het streven met EMMIE is om beslissers informatie te bieden over alle voor hen relevante aspecten van een interventie, dus over (Johnson, Tilley et al. 2015:459, eigen vertaling):

- E de richting en grootte van het *effect* (en mogelijke onbedoelde gevolgen) van de interventie en de mate van zekerheid hierover. Onderzoeksvragen hiervoor zijn: Heeft de interventie het verwachte resultaat, zijn er aanpassingen nodig (bijvoorbeeld om onverwachte neveneffecten te kunnen ondervangen of om het effect te kunnen versterken), of kunnen we er misschien maar beter mee stoppen?
- M de *mechanismen/mediators* die door de betreffende aanpak worden geactiveerd. Mechanismen geven inzicht in hoe een interventie werkt. Welke causale keten wordt door de interventie in werking gesteld? In kwantitatief onderzoek kan daarvoor gekeken worden naar welke variabelen (een deel van) het gevonden effect verklaren? In meer kwalitatieve analyses zullen de perceptie en ervaringen van professionals kunnen worden gebruikt om het mechanisme van de interventie, hoe de interventie precies effect lijkt te sorteren, te duiden.
- M de *moderators/contexts* die relevant zijn om het causale mechanisme te activeren. Daarbij gaat het om de vraag voor wie of onder welke omstandigheden een interventie goed werkt, minder of niet werkt, of mogelijk zelfs averechts werkt. In kwantitatieve meta-analyses kunnen soms de effecten van specifieke contextuele verschillen tussen interventiestudies worden getoetst, maar lang niet altijd. Het is dan ook van groot belang om nooit klakkeloos een interventie uit bijvoorbeeld het buitenland over te nemen maar eerst na te gaan in hoeverre de context verschilt waardoor behaalde successen in het buitenland misschien veel minder realistisch zijn in de lage landen.
- I de belangrijkste factoren van succes en falen bij de *implementatie* van de aanpak. Om te helpen bij beslissingen over interventies moet duidelijk zijn wat er nodig is om de interventie toe te passen of uit te rollen. Welke stakeholders, middelen, competenties en logistiek zijn bijvoorbeeld vereist voor toepassing van de interventie?
- E de *economische* kosten (en baten) die samenhangen met de aanpak. Het gaat hierbij enerzijds om wat de interventie kost, in termen van tijd, geld, capaciteit en dergelijke, en anderzijds wat de interventie op kan leveren.

EMMIE geeft, naast een bruikbaar acroniem om de juiste vragen te stellen en te beantwoorden voor EBP, ook richtlijnen voor het wegen van de beschikbare literatuur bij het maken van systematische overzichtsstudies. Hoewel dit in eerste instantie gericht lijkt op wetenschappers die dergelijke studies uitvoeren en erover rapporteren, heeft het raamwerk ook een praktische toepassing gekregen in de *Crime Reduction Toolkit* (UK College of Policing 2024). Zo zien we daar dat er bijvoorbeeld sterk bewijs is voor het verminderen van recidive door een *focused deterrence* strategie gericht op veelplegers. Er is ook veel bekend over de verschillende contexten waarin die aanpak heeft gewerkt en hoe deze moet worden geïmplementeerd. Tegelijkertijd wordt onderkend dat er eigenlijk maar weinig bewijs is voor de mechanismen waardoor de aanpak werkt en er is helemaal niets bekend wat kan helpen bij het maken van de economische kosten-batenafweging voor de inzet van deze aanpak.

Uit het voorbeeld van de Crime reduction toolkit blijkt dat EMMIE een structuur biedt om de *state-of-the-evidence* vast te stellen en kort en bondig te beschrijven wat er wel en wat er nog niet bekend is over verschillende interventies. Daarmee is helder waar een beslissing op gebaseerd kan worden op dit moment en welke (deel-)vragen er nog beantwoord zouden moeten worden voor nog beter onderbouwde beslissingen. Ook kan EMMIE de politiepraktijk en politiewetenschap helpen om samen tot heldere

onderzoeksvragen en passende onderzoekdesigns te komen. Voor het voorbeeld van de taskforce uit de inleiding geldt waarschijnlijk dat het EMMIE raamwerk hen zal dwingen om containerbegrippen rondom ondermijning te vermijden en preciezer te operationaliseren welk effect beoogd wordt en hoe dat gemeten kan worden. Ook kan het hen uitnodigen om hypothesen te formuleren over hoe (via welk geactiveerd mechanisme) een aanpak dan zou kunnen werken. Beiden leiden tot helderheid bij de vraagarticulatie en daarmee waarschijnlijk een beter onderzoeksdesign dan wanneer de politie de wetenschap vrij ongespecificeerd vraagt: wat kunnen we volgens de wetenschap doen tegen ondermijning?

Een andere kracht van het EMMIE raamwerk is de aandacht die het vraagt voor de context waarin interventies zijn ontwikkeld en geëvalueerd (de M van moderators gaat over de context). Momenteel is veel EBP-onderzoek afkomstig uit de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk. Naast het eerdergenoemde College of Policing zijn ook door instituten zoals de *Campbell Collaboration*, het *Jill Dando Institute*, het *Center for Problem-Oriented Policing*, *University of Queensland* en het *Center for Evidence-Based Crime Policy* databases opgebouwd waarin interventies op thema worden verzameld en beoordeeld op effectiviteit. De interventies die daar succesvol zijn gebleken, zullen niet zondermeer ook effectief zijn in een Nederlandse situatie. Men erkent dat de (culturele en politieke) omstandigheden waaronder een interventie wordt ingezet van invloed kunnen zijn op het succes. En zelfs al is er onderzoek voorhanden dat passend is voor de Nederlandse situatie, dan nog is het belangrijk om te kijken voor wie en onder welke omstandigheden interventies met name effectief blijken te zijn. Er wordt in dit opzicht ook wel gesproken over de tweede generatie van EBP-onderzoek waarbij de aandacht niet alleen uitgaat naar het gemiddelde effect van een interventie maar ook naar inzichten over de context waarbinnen het effect bereikt wordt. Door de karakteristieken van de context waarin een interventie wordt toegepast in ieder geval vast te leggen kan al een stap gezet worden. Daarnaast zal het herhalen van succesvolle interventies onder andere omstandigheden (lees: internationaal) bijdragen aan de inzichten en praktijk van EBP (Weisburd, Jonathan-Zamir et al. 2023).

Hoewel de vijf afzonderlijke letters van het EMMIE raamwerk voor beleidsmakers en politieprofessionals erg belangrijk zijn, blijkt dat het in de praktijk nog niet eenvoudig is om de bewijskracht voor alle letters daadwerkelijk inzichtelijk te maken. De meeste evaluatiestudies besteden uitgebreid aandacht aan het effect van een interventie, terwijl de informatie over de andere letters in de primaire evaluatiestudies vaak ontbreekt, of het nogal lastig blijkt deze informatie valide en betrouwbaar uit de studies te destilleren (Thornton, Sidebottom et al. 2019, Tompson, Belur et al. 2021). In de Crime Reduction Toolkit zien we dit terug in de grote hoeveelheid bewijs voor de effecten van verschillende strategieën terwijl er veel minder bewijs is voor alle andere letters van het acroniem. Daarmee bieden veel evaluatiestudies vaak helaas nog maar een beperkt inzicht voor de politieprofessional. Wat heeft die er immers aan om enkel te weten dat een interventie een gemiddeld effect van bijvoorbeeld 0.15 laat zien, als vervolgens onduidelijk blijft welk werkzaam mechanisme de interventie eigenlijk activeert, in welke context het heeft gewerkt, hoe de interventie precies was geïmplementeerd en tegen welke kosten? Omdat nog veel te weinig evaluatiestudies deze vragen voldoende beantwoorden, kunnen we EMMIE ook gebruiken als een voorschrift om al in de primaire evaluatiestudies uitgebreid aandacht te besteden aan alle afzonderlijke letters van het acroniem en niet enkel de 'what works'-vraag te

beantwoorden. Hierin ligt een oproep besloten aan politiewetenschappers. Zij dienen het volledige onderzoekinstrumentarium in stelling te brengen om alle relevante evaluatievragen te beantwoorden. Het EMMIE raamwerk biedt handvatten voor welke vragen dat precies zijn en hoe deze te beantwoorden. Dit vraagt om een breed scala aan zowel kwantitatieve als kwalitatieve onderzoeksmethoden. Politieprofessionals en beleidsmakers moeten daarmee overigens niet denken dat EMMIE primair iets is voor wetenschappers. Integendeel, het EMMIE raamwerk is recent ook geïntroduceerd als systematisch toetsingskader voor het formuleren van effectiever beleid (Crocchi, Laycock et al. 2023). Daarbij is het toepassingsbereik overigens niet beperkt tot criminaliteitspreventie, zoals het voorbeeld van het ME-uniform al laat zien. Voor al het politiewerk zouden immers de vragen moeten worden beantwoord: wat zijn de concrete doelen en hoe maken we deze meetbaar, via welke mechanismen kunnen de doelen worden bereikt, welke rol speelt de context in de activatie van de mechanismen, welke middelen moeten op welke wijze worden ingezet, en wat zijn de directe en indirecte kosten van de inzet? Zo biedt het EMMIE raamwerk politiepraktijk en politiewetenschap houvast bij het toepassen van EBP en draagt het bij aan de doorwerking en implementatie van wetenschappelijke kennis.

Samen voorwaarts met EBP

Binnen de politie is EBP aan een opmars bezig. EBP wordt bijvoorbeeld expliciet benoemd in de Strategische Onderzoekagenda voor de Politie 2023-2026. Daarnaast is er een sterke impuls gegeven door de start van het onderzoeksprogramma *What works in policing: Toward evidence-based policing in the Netherlands*, waarin het NSCR samenwerkt met het Ministerie van Justitie en Veiligheid en de Nederlandse Politie. De combinatie van deze aandacht vanuit de wetenschap en een sterke wens vanuit de politiepraktijk om EBP breder in de politie te laten landen heeft in 2022 geleid tot de oprichting van de Society of Evidence-Based Policing Nederland (www.sebp.nl). Dit betreft een gemeenschap van politieprofessionals en onderzoekers met als doel om meer bewustwording te creëren rondom het EBP-gedachtegoed. Niet voor niets werd gekozen voor een Engelstalige naam, omdat er daarmee direct een netwerk kon ontstaan met de internationale Societies of EBP in Canada, VK, VS en Australië en NZ. Nederland was het eerste niet-Engelstalige land waarin zo expliciet met EBP aan de slag wordt gegaan, maar je ziet dat ook in andere Europese landen het gedachtegoed zich verder verspreidt. De Societies vormen een belangrijk netwerk om kennis en effectieve interventies wereldwijd te delen en bij te dragen aan een verdere professionalisering van de politie. De intentie om meer samen te werken is onlangs bestendigd in een overeenkomst die door alle SEBP's wereldwijd werd ondertekend: The Global Societies Evidence-based policing (GSEBP⁷)

De aandacht die EBP krijgt is tijdig en nodig. De toenemende complexiteit van het politiewerk en de digitalisering maakt dat het palet van mogelijke interventies steeds verder uitdijt. Deze ontwikkeling wordt nog versterkt door de intensivering van de samenwerking met partners in de veiligheidsketen die elk hun eigen interventie mogelijkheden hebben waarvoor gekozen kan worden, al dan niet in samenwerking met de politie. De politie heeft een beperkte capaciteit en moet keuzes maken. De uitdaging

⁷ GSEBP wordt gevormd door de SEBP's van Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten, Canada, Australië/ Nieuw Zeeland en Nederland.

zit erin om met beperkte middelen zoveel mogelijk impact te hebben. Daarbij kan EBP helpen om te komen tot keuzes voor een strategie of combinatie van strategieën. Daarnaast biedt EBP een basis voor de politie om een lerende organisatie te zijn door de keuzes ook achteraf te monitoren, de effectiviteit te meten en bij te stellen waar nodig.

Bibliografie

BEIJERSBERGEN, K. A., N. TOLLENAAR, M. KROS, T. W. PIERSMA AND G. WEIJTERS (2023). De effectiviteit van de Top600-aanpak. Een rechtsvergelijkend recidiveonderzoek onder veelplegers, WODC.

CORDNER, G. (2020). Evidence-based policing in 45 small bytes. Washington, National Institute of Justice.

COWAN, D. (2023). Investigating evidence-based policing worldwide, Winston Churchill Memorial Trust.

CROCI, G., G. LAYCOCK AND S. CHAINEY (2023). "A realistic approach to policy formulation: the adapted EMMIE framework." *Policy Studies* 44(4): 433-453.

DE WREE, E., E. DEVROE, W. BROER AND P. VAN DER LAAN, Eds. (2010). Evidence-based policing. Cahier Politiestudies. Antwerpen/Apeldoorn, Maklu.

JOHNSON, S. D., N. TILLEY AND K. J. BOWERS (2015). "Introducing EMMIE: an evidence rating scale to encourage mixed-method crime prevention synthesis reviews." *Journal of Experimental Criminology* 11(3): 459-473.

LUM, C. M. AND C. S. KOPER (2017). Evidence-based policing: Translating research into practice, Oxford University Press Oxford, UK.

PAWSON, R. AND N. TILLEY (1997). Realistic evaluation. London, Sage.

RATCLIFFE, J. H. (2023). Evidence-Based Policing: The Basics, Routledge.

SHERMAN, L. W. (1998). Evidence-based policing, Police Foundation Washington, DC.

THORNTON, A., A. SIDEBOTTOM, J. BELUR, L. TOMPSON AND K. BOWERS (2019). "On the development and application of EMMIE: insights from the What Works Centre for Crime Reduction." *Policing and society* 29(3): 266-282.

TOMPSON, L., J. BELUR, A. THORNTON, K. BOWERS, S. JOHNSON, A. SIDEBOTTOM, N. TILLEY AND G. LAYCOCK (2020). "How Strong is the Evidence-Base for Crime Reduction End Users?" *Justice Evaluation Journal*.

TOMPSON, L., J. BELUR, A. THORNTON, K. J. BOWERS, S. D. JOHNSON, A. SIDEBOTTOM, N. TILLEY AND G. LAYCOCK (2021). "How Strong is the Evidence-Base for Crime Reduction Professionals?" *Justice Evaluation Journal* 4(1): 68-97.

UK COLLEGE OF POLICING. (2024). "Crime Reduction Toolkit." Retrieved 2024-04-25, from <https://www.college.police.uk/research/crime-reduction-toolkit>.

UK COLLEGE OF POLICING. (2024). "Evidence-based policing." Retrieved 2024-04-25, 2024, from <https://www.college.police.uk/research/evidence-based-policing-EBP>.

WEISBURD, D., T. JONATHAN-ZAMIR, G. PERRY AND B. HASISI (2023). The future of evidence-based policing, Cambridge University Press.